

Es deia Marie-Helene i anava al cinema tots els dissabtes a la tarda

Toni Roca

Es deia Marie-Hélène. Es deia Marie-Hélène i anava al cinema tots els dissabtes a la tarda. En temps de tardor. Però també/també en temps d'hivern. A l'estiu, vora la lluna gran de l'agost freqüentava els espais lliures (una plaça de bous, un centre públic, un lloc d'esbarjo i frenesi...) els anomenats «cines de verano» on sobre un mural qualsevol les imatges, totes les imatges, translúcides, sonores i brillants multiplicaven efectes òptics, visuals, tal vegada encisadors o patètics... Llum d'agost. Plena d'ànsia la lluna grossa, intermitent una pluja suavíssima, dolça que, amb lentitud, baixava d'un cel que trontollava sovint.

Projectaven sempre (o gairebé) cicles, «color by technicolor» i de luxe, de Lana Turner. Des de *El carter sempre truca dues vegades a Imitació a la vida*, sense oblidar, però, *The bad and the beautiful*; o *Les pluges de Ranchi-Pur*. Es deia Marie-Hélène i anava al cinema tots els dissabtes a la tarda. Com una mena de ritus, de repetitiva operació mimèticament identificada amb la nota plausible que l'amor i sols l'amor fa possible. Ella era (és) així i mai més perfectament tot el contrari. Perquè abans, sobre la pantalla —blancs llençols de veritats i de mentides, de somnis i insomnis— cavalcaven fragments escollits de pel·lícules de Doris Day, Jane Mansfield i Diana Dors, especialment «Diana, la ragazza del palio. «Dubto» —pensava la noia en qüestió— «si sortia el Vittorio Gassman, ho consultaré a l'Àlex Gorina / *La finestra indiscreta* / Catalunya Ràdio. Després de la consulta me n'aniré al cinema a veure films interpretats per John Goodman, que és un actor excel·lent, dins la línia,

per exemple, d'un Alan Lass de *Raíces profundas / Shane...* Rememorar aquelles velles situacions cinematogràfiques ara que ens arriben temps de canvis i d'exclusió més que evidents, constituït tota una feina laboriosa i, a l'hora, carregada de dolor. D'extensíssims dolor. Crepuscle de grans esdeveniments al tall de l'emoció pura i simple. A l'estil Alfred Hitchcock. Es deia Marie-Hélène i anava al cinema tots els dissabtes a la tarda. ¿Però per què només els dissabtes i precisament a la tarda? La tarda (probable era aquest pensament) tenia un inevitable, desitjable olor i fragància a tota mena d'impressió filmica sempre recuperable. I si això (i més) passava a l'interior d'un local propietat de la Filmoteca Nacional aleshores els succeïts (simple qüestió de patrimoni, IVA inclòs) aixecaven el seu grau de temperatura ambiental fins a límits insuportables. (Però abans Nicholas Ray anotava al seu diari personal que «...avui tot just arribat a la ciutat de New York he volgut visitar el bar, ample i generós, que hi ha al Roosevelt Hotel, al carrer 45, entre la Madison i la Sisena, segons els meus càlculs.

En aquell bar serveixen els millors dry-martini de tota la costa Est dels Estats Units. L'home que regenta el local, en realitat una parròquia de borratxos i de pirates del mar Carib, és fill de Leo McCarey i sempre que ens trobam, entre bourbon de Kentucky i bourdon de Kentucky, em conta les incidències del rodatge de *Tu i jo*, segona versió amb el Cary Grant i la Deborah Kerr. Un paio magnífic, de veritat...).

Es deia Marie-Hélène i anava (sola) al cinema tots els dissabtes a la tarda, quan la nocturnitat era un fet concret, els carrers de la gran ciutat humits d'aigua i de calor, els fanals de les avingudes encenien llum i color, els viants «temerosos de Dios», anaven i venien, pujaven i baixaven...

Plasticitat exquisida quan sota l'espectacle de la pluja s'obrien els paraguës tan tendres com poètics. Recordar en aquells moments íntims, pel·lícules com *Canción de juventud* i altres de la Rocío Dúrcal, era feina relativament fàcil, simple, probablement exemplar.

Es deia Marie-Hélène i anava al cinema tots els dissabtes a la tarda.